

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. L. J.**, zast. Mgr. Janem Harcubou, advokátem, se sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **náčelník Vojenské policie**, adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, sekce právní, odbor pro právní zastupování, se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019, č. j. 96-25-65/2012-5104, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 11. 2019, č. j. 50 A 29/2019 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti výroku III. rozhodnutí velitele Velitelství Vojenské policie Tábor ze dne 31. 3. 2015, č. j. 11-64/2014-4215 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), o nároku na odměnu za služební pohotovost zařazením žalobce do bojové a mobilizační pohotovosti a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Výrok I. a II. prvostupňového rozhodnutí byl žalovaným změněn tak, že odvolání bylo částečně vyhověno a žalobci přiznán nárok na odměny za služební pohotovosti, které se staly splatnými v období od 22. 3. 2009 do podání žádosti a přiznán úrok z prodlení z částek odpovídajících výši odměn za nařízené služební pohotovosti.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že se nárokem žalobce na odměnu za bojovou a mobilizační pohotovost zabýval a svůj právní názor již mnohokrát projevil. Služební orgány zastávají od počátku tentýž právní názor, že pouhým uvedením jména žalobce v organizačním vnitřním rozkazu č. 1 v letech 2011 a 2012 žalobci bez vyhlášení minimálně stavu ohrožení státu a zvýšené bojové pohotovosti, navíc bez existence konkrétního nařízení pohotovosti s konkrétním časovým vymezením, realizovaným standardně prostřednictvím týdenního vnitřního rozkazu nebyla nařízena bojová a mobilizační pohotovost, tedy uložena jakákoli povinnost vztahující se k zabezpečení plnění úkolů směřujících k dosažení a udržení bojové a mobilizační připravenosti, zejména pak povinnost dostavit se v určené lhůtě 360 minut na určené místo, ani nebyl z tohoto důvodu mimo dobu služby ve svém osobním volnu jinak omezen. Shodně služební orgány posuzovaly nárok na odměnu za bojovou a mobilizační pohotovost ve všech případech žadatelů z řad příslušníků téhož útvaru, projednávaných v souběžně vedených řízeních. Tento závěr se stal opakovaně předmětem soudního přezkumu u Krajského soudu v Českých Budějovicích a u Nejvyššího správního soudu, ve kterém také opakovaně obstál.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že na podporu svých tvrzení navrhl provedení důkazů ve formě výslechu svědků, které správní orgány odmítly vyslechnout. Navržené svědkové mohli potvrdit, že ke vztahu bojové a mobilizační pohotovosti byli poučeni tak, že tato pohotovost je nařízena na celou dobu kalendářního roku. Z navržených svědeckých výpovědí a listin bylo možno dále dovodit, že příslušníci nedisponovali znalostmi o systematické bojové a mobilizační pohotovosti a nebyli srozuměni s tím, že tu bylo možno vyhlásit až ve stavu ohrožení státu. Prověrky ověření aktuálního spojení nesloužily pouze k ověření správnosti kontaktních údajů, ale k zabezpečení dosažitelnosti. Těmito prověrkami spojení byl žalobce omezen. Skutečnost, že bojová pohotovost byla u daného velitelství nařízena, vyplývá z vnitřních rozkazů č. 1 z let 2011 a 2012 a z dokumentu Výstavba a plánování.

[4] Dle žalobce byl nesprávný názor správních orgánů, že musí být k nařízení bojové a mobilizační pohotovosti vydán další vnitřní rozkaz a k jeho nařízení nestačí pouze vnitřní rozkaz č. 1, přičemž tento názor nemá oporu v zákoně. Jestliže žalobce důvěřoval v zákonnou povinnost uposlechnout rozkaz nadřízeného, neměl být v této důvěře zklamán. To má význam z hlediska žalobcova legitimního očekávání. Uvedené vnitřní rozkazy č. 1 a provádění prověrek spojení potvrzovaly nastavenou praxi, že nadřízení žalobce využívali bojovou a mobilizační pohotovost k povolávání příslušníků do zaměstnání a k plnění služebních úkolů. Žalobci nebylo umožněno seznámit se s písemnostmi, jejichž předložení požadoval, je tedy obtížné cokoli prokázat, pokud jsou důkazy ve výlučném držení žalovaného. Dále žalobce nesouhlasil s názorem správních orgánů, že nelze vyvodit podjatost úředně pověřených osob. Byla vedena nátlaková jednání se žadateli o proplacení služební pohotovosti. V té souvislosti uplatněným důkazním návrhům žalobce nebylo vyhověno.

[5] Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že pojem bojové a mobilizační pohotovosti a systém zařazování příslušníků útvaru do této pohotovosti vyložil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, přičemž se tak stalo právě v žalobcově věci. Dále uvedl,

pokračování

že žalobci nárok na odměnu za bojovou a mobilizační pohotovost nevznikl, jelikož vyhlášení tohoto typu pohotovosti vyžaduje další vnitřní akt následující poté, kdy vznikne válečný stav či dojde k ohrožení státu. V projednávaném období taková situace však nenastala, žádný další vnitřní akt aktivující tento typ pohotovosti vydán nebyl a ani vydán být nemohl. Úprava institutu bojové a mobilizační pohotovosti je obsažena v rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku, na který navazovaly vnitřní rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012. Těmito rozkazy byli k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti předurčeni všichni příslušníci útvaru. Vnitřními rozkazy však nebylo určeno místo, kde se mají zdržovat, nebyl určen způsob vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Tyto rozkazy obsahují obecná pravidla dlouhodobé povahy, která se uplatňují po celé kalendářní roky, a proto jimi nemohlo dojít k vyhlášení stálé služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání.

[6] Soud považoval závěr žalovaného stran dostatečně zjištěného skutkového stavu za správný. V průběhu řízení byli školitelé vyslechnuti, přičemž z žádné ze svědeckých výpovědí neplyne, že příslušníci útvaru byli permanentně po celý kalendářní rok v bojové a mobilizační pohotovosti s povinností dostavit se do 360 minut na pracoviště. Tvrzení žalobce, že s předpisy upravujícími bojovou a mobilizační pohotovost seznámen nebyl, bylo již přezkoumáno krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, přičemž bylo shledáno, že každoročně probíhalo počátkem roku jednodenní školení k pohotovostnímu systému, který zahrnoval též bojovou a mobilizační pohotovost. S ohledem na tuto skutečnost soud nepřisvědčil žalobci, že je třeba řízení doplnit v tom ohledu, zda příslušníci útvaru byli srozuměni s tím, za jaké situace lze bojovou a mobilizační pohotovost vyhlásit.

[7] Předpoklad vydání dalšího vnitřního rozkazu se nepříčí ustanovení § 30 zákona o vojácích z povolání. I pro pohotovosti v době mírové se předpokládá vydání vnitřního rozkazu a takovou formou byly pohotovosti nařizovány. Dělo-li se nařizování pohotovostí vnitřním opatřením, pak tím spíše lze předpokládat vydání takového opatření pro případ služební pohotovosti typu bojové a mobilizační pohotovosti právě se zřetelem k tomu, jakou povahu bojová a mobilizační pohotovost má. Zařazením do pohotovosti není ani prověrka spojení k zabezpečení dosažitelnosti. K žalobcově námitce stran legitimního očekávání odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45, který shledal tuto námitku žalobce nedůvodnou.

[8] Krajský soud uzavřel, že povolání do služby bylo prováděno pro plnění služebních úkolů, nedělo se tak však v rámci bojové a mobilizační pohotovosti. Okruh osob, které byly do služebních pohotovostí zařazovány, dokládají vnitřní rozkazy založené ve spisové dokumentaci. Žádné z těchto vnitřních opatření nedokládá, že v žalobě vyjmenovaní příslušníci útvaru byli povoláni k plnění úkolů vyplývajících z bojové a mobilizační pohotovosti. Pro úsudek o tom, jaká byla u konkrétního útvaru praxe, zcela postačují písemnosti založené ve spise. Proto nebylo zapotřebí správní řízení o žalobcem požadované důkazy doplňovat. Zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti byl žalobce k takové pohotovosti předurčen a v souvislosti s takovým předurčením mu žádné služební povinnosti nevyplynuly, a proto mu žádná odměna za předurčení k takové pohotovosti nepřísluší. Za pohotovosti, ke kterým byl žalobce určen vnitřními rozkazy,

žalobci odměna poskytnuta byla, o čemž svědčí nenapadený výrok rozhodnutí žalovaného. K namítané podjatosti úředních osob krajský soud odkázal na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který shledal, že najevo nevyšly žádné skutečnosti nasvědčující podjatosti těchto osob.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítl nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajský soud se předně nezabýval námitkami stěžovatele, že provedením výsledků stěžovatelem navržených osob by bylo možné prokázat, že příslušníci nedisponovali znalostmi ohledně systematiky bojové a mobilizační pohotovosti a rozhodně nebyli srozuměni s tím, že by bojovou a mobilizační pohotovost bylo možné vyhlásit až za stavu ohrožení státu. Dále se krajský soud blíže nezabýval námitkou stěžovatele, že řadový voják nemá, a ani nemůže mít, přehled o všech předpisech, které jsou v resortu vydávány. Je na nadřízeném, aby zvážil, které předpisy dopadají na činnost podřízených a s těmi je seznámil. Závěr soudu, že byl stěžovatel povolán do zaměstnání v souvislosti s pádem parašutisty (jakož i v jiných stěžovatelem tvrzených případech) nikoli z titulu bojové a mobilizační pohotovosti, nýbrž na základě pohotovosti v mírové době nařízené vnitřním rozkazem velitele, je dle stěžovatele také neodůvodněný, jelikož krajský soud neprovedl žádné šetření a nespecifikoval, z jakých podkladů ve spise tento závěr dovodil.

[10] Stěžovatel namítl, že mu náleží odměna za bojovou a mobilizační pohotovost, když v jeho případě došlo ke zneužití tohoto institutu k nařízení pohotovosti, v rámci níž byli příslušníci povoláváni do zaměstnání k plnění služebních úkolů nesouvisejících s institutem bojové a mobilizační pohotovosti. Dle stěžovatele mluví ve prospěch tohoto závěru především prováděné poučení ze strany náčelníka štábu, dále проверки k zabezpečení dosažitelnosti a také případy povolání příslušníků do zaměstnání. K článkům v rozkaze č. 1 v letech 2011 a 2012 o zařazení stěžovatele do bojové a mobilizační pohotovosti prováděl poučení náčelník štábu pplk. Ing. J. K. Stěžovatel neměl jinou možnost, než toto poučení respektovat a s ohledem na princip oprávněné důvěry v závaznost pokynů ze strany nadřízeného by mu tak měla být odměna poskytnuta. Názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45, že výše jmenovaný svědek měl popřít, že by poučení prováděl, je dle stěžovatele mylný.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že předpisy upravující bojovou a mobilizační pohotovost nepodléhaly utajení, a tedy nic nebránilo tomu, aby se s nimi stěžovatel seznámil. S výjimkou Rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 jsou však všechny předpisy upravující výše uvedený institut v režimu utajení, proto také nejsou součástí spisu. Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěry krajského soudu, že проверки spojení nepředstavují zásah do soukromého života stěžovatele a že jejich předmětem byla toliko správnost kontaktních údajů, přičemž tento závěr nemá oporu v provedených důkazech. Žádná z vyslychaných osob nikdy netvrdila, že by v praktické rovině tyto plošně prováděné проверки spojení sloužily toliko k ověření aktuálnosti spojení. Náčelník Vojenské policie ve svém rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, č. j. 96-25-26/2012-5104, přiznal, že tyto проверки spojení byly prováděny za účelem možného kontaktování příslušníků

pokračování

útvary a eventuálně jejich povolání do výkonu služby v případě naléhavé potřeby. Stěžovatel byl v důsledku prověrek spojení omezen, protože musel být v mimopracovní době dosažitelný, přičemž se jednalo o totožné omezení jako v případě omezení vyplývajícího z udržování dosažitelnosti v případě pohotovosti vyšetřovatele, či operátora operačního střediska, za které je odměna poskytována.

[12] Rovněž závěr krajského soudu, že byl stěžovatel v jím označených případech povolán do zaměstnání nikoli z titulu bojové a mobilizační pohotovosti, byl dle stěžovatele nesprávný. V době, kdy byl stěžovatel povolán do zaměstnání k pádu parašutisty, měl nařízenou jen bojovou a mobilizační pohotovost. Nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že skutkový stav byl dostatečně prokázán, a není třeba důkazní řízení doplňovat. Žalovaný, jakož i krajský soud, ve svých rozhodnutích jednostranně vychází z výpovědí vedoucích funkcionářů plk. D., pplk. Ch., mjr. L. a Ing. G. S ohledem na právo na spravedlivý proces by stěžovateli však měla být dána možnost realizovat důkazy vyvracející tvrzení výše jmenovaných funkcionářů. Stěžovatel nesouhlasil ani s názorem krajského soudu stran nedůvodnosti námitky porušení legitimního očekávání. V letech 2011 a 2012 byly vůči stěžovateli opakovaně prováděny prověrky spojení, stěžovatel byl opakovaně povolán do zaměstnání k plnění služebních úkolů, přičemž se jednalo o případy, kdy byl výlučně zařazen v bojové a mobilizační pohotovosti. Jednalo se tak o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost, která zakládá legitimní očekávání.

[13] Stěžovatel pokládal názor správních orgánů a krajského soudu stran nepodjatosti úředních osob za nesprávný. V průběhu správního řízení stěžovatel poukazoval na existenci zvukových nahrávek z výslechu svědků Ing. Ch. a Ing. Š., které potvrzují podjatost úředně pověřené osoby JUDr. Š. Ing. Š. v rámci výslechu svědka opětovně uvedl, že poučení prováděl pplk. K., tyto informace však do protokolu JUDr. Š. nezaznamenal. Stěžovatel dále namítl, že správní orgány měly mjr. G. vyslechnout jako svědka, nikoli se spokojit pouze s jeho vyjádřením. Je pravdou, že výše uvedený byl vyslechnut také jako svědek, ale ne k otázkám týkajícím se prováděného poučení. Informace týkající se prováděného poučení jsou uvedeny výlučně v uvedeném vyjádření, a právě s těmito informacemi správní orgány operovaly ve svých rozhodnutích.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45), který se zabýval v zásadě totožnými argumenty stěžovatele, když nepřisvědčil jejich důvodnosti. Opodstatněnosti nároku stěžovatele na odměnu za bojovou a mobilizační pohotovost nepřisvědčuje ani usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 3659/18.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jelikož stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně namítá, že krajský soud se s jeho námitkami nevypořádal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinností soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19) a nikoliv reagovat na každou dílčí žalobní námitku. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění. Je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Z těchto hledisek napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považovat nelze, jelikož krajský soud velmi podrobně reagoval na všechny okruhy žalobních námitek, které stěžovatel v žalobě vymezil.

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze pak spatřovat ani v odkazu krajského soudu na „podklady založené ve spisové dokumentaci“, přičemž z téhož bodu napadeného rozsudku lze usoudit, že soud měl na mysli vnitřní rozkazy velitele, ze kterých měl vyplývat jeho závěr, že byl stěžovatel povolán do zaměstnání v souvislosti s pádem parašutisty nikoli z titulu bojové a mobilizační pohotovosti, nýbrž na základě pohotovosti v mírové době nařízené právě těmito vnitřními rozkazy.

[19] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že při posouzení povahy bojové a mobilizační pohotovosti byl vázán závěry vyslovenými v rozsudcích ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013 - 59, č. 2952/2014 Sb. NSS, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45, kterými dříve rozhodl o kasačních stížnostech stěžovatele v souvisejících věcech.

[20] V rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013 - 55, č. 2952/2014 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o služební pohotovost vykonávanou na jiném místě než ve vojenských objektech dle § 30 zákona o vojácích z povolání, se může jednat i v případech, kdy služební orgán v rozkaze nařídí vojáku „dosažitelnost“, popřípadě jinými slovy vojáku mimo dobu služby nařídí omezení, jehož účel je stejný jako v případě služební pohotovosti (tj. zajištění připravenosti vojáka nastoupit k plnění služebních úkolů v časovém limitu), a to i když v rozkaze není uvedeno konkrétní místo, na němž se voják musí v době služební pohotovosti zdržovat. V tomto rozsudku se však nezabýval otázkou, zda byla bojová a mobilizační pohotovost, do které byl stěžovatel zařazen rozkazy velitele velitelství vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012, pohotovostí ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání.

[21] V rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, potom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v důsledku zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti vnitřními rozkazy velitele velitelství vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012, vydanými v návaznosti na rozkaz ministryně obrany č. 7/2009, stěžovateli nebyla nařízena služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání.

[22] V rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45, dále Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovateli nebyla fakticky uložena omezení, která by byla srovnatelná s

pokračování

nařízením služební pohotovosti, a nárok na odměnu za nezákonně nařízenou služební pohotovost z titulu ochrany legitimního očekávání mu proto nevznikl. Tímto závěrem je nyní Nejvyšší správní soud vázán, jelikož nedošlo k žádné změně okolností, která by odůvodnila změnu tohoto závěru. V podrobnostech k této právní otázce Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku, které je ostatně stěžovateli známo.

[23] Stěžovatel namítl, že správní orgány měly vyslechnout mjr. G. jako svědka, nikoli se spokojit pouze s jeho vyjádřením, jehož obsahem byly informace týkající se prováděného poučení o bojové a mobilizační pohotovosti.

[24] Ze správního spisu je patrné, že dne 10. 10. 2014 byl vyslechnut mjr. G., přičemž tento ve své výpovědi odkázal na své vyjádření, které téhož dne podepsal, a jenž je ve spisu vedeno jako listinný důkaz.

[25] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že protokol z výsledku mjr. G. neobsahuje informace stran provádění poučení příslušníků daného vojenského útvaru a že tyto informace jsou obsaženy pouze ve výše uvedeném vyjádření mjr. G. Rovněž je nesporné, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí poukázal mimo jiné na vyjádření mjr. G., podle něhož poučování o bojové a mobilizační pohotovosti probíhalo jednou ročně a vyhotovovala se o něm tzv. třídní kniha s podpisy všech účastníků. Jak však uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, správní orgán I. stupně vycházel z vícero svědeckých výpovědí, které prokázaly, že k poučování příslušníků útvaru docházelo jednou ročně v rámci velitelských příprav útvaru a v rámci zdokonalovacích příprav. Vyjádření pak mělo pouze doplnit a podpořit závěr již vyvozený z provedených výpovědí. Tento závěr ostatně podporuje též doktrína, která připouští použití čestného prohlášení jakožto listinného důkazu ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu, i pokud tak zvláštní zákon výslovně nestanoví, ale nikoli jako náhradní důkazní prostředek, ale jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí s nižší vypovídací hodnotou (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2019, 338 - 349). Právě v takovém smyslu výše uvedené vyjádření aplikoval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, tedy pouze jakožto podklad rozhodnutí doplňující svědecké výpovědi ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2015, č. j. 8 As 154/2014 - 49). Námitka stěžovatele, že musel být vyslechnut mjr. G. k otázkám prováděného poučení, je tedy nedůvodná.

[26] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s hodnocením krajského soudu ohledně irelevantnosti dokumentu „Výstavba a plánování“ pro posouzení otázky, zda stěžovateli v rozhodném období byla nařízena permanentní služební pohotovost, a zda má tedy právo na odměnu za ni.

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že zbylé stěžovatelem vznesené námitky již zdejší soud vypořádal v rámci výše citovaného rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 - 45. Nejvyšší správní soud na závěrech vyplývajících z uvedeného rozsudku nyní nehodlá a ani nemůže ničeho měnit, proto na ně nyní odkazuje.

[28] Pouze ve stručnosti lze uvést, že v bodě 51 cit. rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že bylo prokázáno, že rozkaz ministryně obrany č. 7/2009, který je rozhodující pro

stanovení systému bojové pohotovosti, nebyl tajný a stěžovatel se s ním mohl seznámit. Pokud stěžovatel nyní namítá, že jiné vnitřními předpisy podléhaly utajení, a nemohl se tak s nimi seznámit, není zřejmé, které vnitřní předpisy tím stěžovatel míní a jak by měly zakládat jeho právo na odměnu za služební pohotovost. Krajský soud se touto argumentací stěžovatele zabýval v bodě 34 nyní napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud s jeho vypořádáním stěžovatelových námitek souhlasí a odkazuje na ně.

[29] V bodě 47 citovaného rozsudku pak tento soud uvedl, že svědecké výpovědi a vyjádření jednoznačně neprokazují, že stěžovatel byl poučen o okamžité a bezprostřední účinnosti bojové a mobilizační pohotovosti s dosažitelností do 360 minut bez dalšího opatření, přičemž v dalším řízení po vydání uvedeného zrušovacího rozsudku se na tom nic nezměnilo. V této části odůvodnění se Nejvyšší správní soud vyjádřil rovněž ke zjišťování zavedené praxe u velitelství Vojenské policie Stará Boleslav tak, že z provedených výsledků vyplývá, že názor prosazovaný stěžovatelem byl mezi velícími důstojníky ojediněle zastáván pouze pplk. K. Za těchto okolností se vsutku jeví nadbytečným doplňovat dokazování všemi protokoly sepsanými s bývalými příslušníky tohoto útvaru k nařizovaným pohotovostem. Pokud by se opravdu jednalo o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou praxi, museli by o ní mít povědomí i ostatní velící důstojníci, kteří to však popřeli.

[30] Kasační soud se rovněž v bodě 49 cit. rozsudku vyjádřil k povaze prověrek spojení a nezavázal správní orgány, aby v souvislosti s nimi provedly další zjišťování skutkového stavu. Proto žalovaný nepochybil, jestliže nevyhověl novému návrhu stěžovatele na výsledk pplk. K. ohledně účelu a četnosti těchto prověrek. Zdejší soud vyhodnotil v bodech 41 a 42 cit. rozsudku rovněž námitku stěžovatele, že byl v rámci zneužití bojové a mobilizační pohotovosti povolán k plnění služebních úkolů mj. dne 26. 1. 2012 při šetření nehody parašutisty. Uvedl, že vyslání stěžovatele k této události má za prokázané, nicméně to nedokládá, že se tak stalo z důvodu bojové a mobilizační pohotovosti.

[31] V bodech 57 až 63 citovaného rozsudku pak zdejší soud odmítl argumentaci stěžovatele ohledně údajné podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu prvního stupně. Nyní tuto argumentaci stěžovatel pouze opakuje, aniž by přednesl nové důvody, které by snad měly vést k přehodnocení této otázky.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[33] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu